

تاسیان و تاسیان‌های بعدی

ابراهیم عمران

روزنامه‌نگار

اول نوشته رک و بی‌ریا مطرح شود که صاحب این قلم آنچنان میانه‌ای با سه قسمت پخش شده «تاسیان» ندارد و اگر به‌واسطه توقیف آن، چند کلمه‌ای سیاه می‌کند، از باب دیگری است. اگر پیش‌غلیانی نیابیم به‌قول قدما و سریع سراغ روح اصلی این نوشته برویم، باید نوشت که ای کاش روزی بیاید فیلم‌ها و سریال‌ها را براساس کیفی، دست‌رد بر سینه‌شان زد نه به‌واسطه نشان دادن آنچه در زمانه سیر داستان رخ می‌دهد. توضیح آنکه در بستری آزاد همگان کمیپنی تشکیل دهند که اگر محتوای هنری و کیفیتی اثری، در خور نبود، به‌مدت معینی جلوی پخش‌اش گرفته‌شود؛ سیاقی که شماره صفر برخی آثار جهانی هم طی می‌کنند و رگ خواب مخاطب دست‌شان می‌آید، نه آنکه گاف‌های فراوان سناریو دیده نشود و بک‌گراندی در سیبل قرار گیرد که نمی‌توان بودش را نادیده گرفت. در همین سه قسمتی که از «تاسیان» پخش شد؛ مگر می‌توان میزاسسن و دکوپاژ را جور دیگری چید؟ واقعا دوستانی که ایراد نه به سناریو؛ بلکه به رقص، آواز، نشان دادن سایه مو در تاریکی و بودن مشروبات الکلی در میز دارند، توضیح دهند مایه‌ازای آن چه می‌تواند باشد؟ این سکنس‌هایی که مدنظرشان هست که شئون در آن رعایت نشده، به چه‌شکلی نوشته‌شود؟ ایرادی که گاهی به منتقدان سینما و تلویزیون هم گرفته می‌شود که اگر خود، کارگردان و سناریست اثر می‌بودند؛ چگونه آن پلان و سکناس‌هایی که بدان‌ها ایراد دارند را درمی‌آوردند؟ البته پرواضح است که جایگاه منتقد و سازنده، توفیر اساسی دارد نزد مخاطب. ولی طی این سال‌ها آنچنان که به جزئیات اثر و چند سکناس خرده گرفته می‌شود، به کلیات طرح هیچ‌گونه واکنشی نشان داده نمی‌شود از سوی این افراد! و افسوس آنجاست که در این میان سناریوی شاید گاه‌آ ضعیف‌تر، به‌واسطه این پروپاگاندا می‌مجازی. آنچنان با کیفیت دیده‌شود که امر بر سازندگان‌هم مشتبه‌شود که شاهکار بی‌بدلی خلق کرده‌اند! هر چند در این میان برای نمونه مجموعه بی‌تکرار «شبه مخفی زنان» و اجد سناریوی در خوری بود که به سبب کج‌فهمی‌ها نزدیک یک‌سال توقیف آن طول کشید و بعد از هم از یادها رفت! و آنچنان قسمت‌های باقی‌مانده دیده‌نشند. در مورد تاسیان شاید به آن حدت و شدت نباشد؛ چه که از ابتدا نیز این قافله لنگ بود و حرف‌وحديث‌هایی وجود داشت. دوستان منتظر ماندند که چند قسمت پخش شود و چند پلان مدنظر به تصویر آید که میزاسسن گفتاری و نوشتاری‌شان جور شود! حال کاری به آن نداریم که اینگونه رفتار کردن «ارتضا سرکنگین صفرافزود»، معنا می‌دهد و نقض غرض خواهد شد.

اینکه این سال‌ها شاهد نشان دادن ممنوعه‌های قانونی در سریال‌ها و فیلم‌های روی پرده هستیم، بیشتر برمی‌گردد به آنچه در خلوت جامعه وجود دارد، نه تطهیر گذشته موجود. که این خود نشان از وضع پنهان موجود است. اینکه سازندگان آثار، در پلتفرم‌ها که کمی آزادی عمل بیشتری در ظاهر دارند، مبادرت به نشان دادن پلان‌های رقص، آواز و مشروب می‌کنند، پاک‌شویی ذهن مخاطب نیست و قصد آن ندارد که دوره گذشته را بی‌آلایش نشان دهد. به‌باورم بیشتر تلنگری است به دوره حال و آنچه در خفای جامعه نمود دارد؛ مخاطبی که با همه ممنوعیت‌ها در پی انصاری است که در مجموعه‌ها و فیلم‌های سینمایی به‌شکل گل‌درشتی می‌بیند و آن را در زندگی روزانه و پیرامون حس می‌کند. توقیف «تاسیان» و تاسیان‌های احتمالی بعدی نیز این غم را نمی‌شوید.

این مهم را باور کنید و به گفته‌بازیگر این اثر بیاندیشیم که این فقط یک فیلم است و بس. بیش از اندازه بها دادن به خرده‌گیران و از آن طرف مخالفان توقیف‌نیز؛ به صواب و ثواب نیست. اثر هنری را باید در چارچوب خودش دید. فیلم‌نامه را باید در پاییم، عناصر تشکیل دهنده‌اش را. مگر تیتراژ آن را دقت نکرده‌اید که بسان فیلم‌های دهه‌های ۴۰ و ۵۰ با فونت درشت نوشته‌شده؛ که خود گویای کلیت کار و قصه‌ای عام و سینمایی است. نه آنسان که فکر می‌شود که پس آن به توقیف ختم‌شود...

۱۶

۲۴ ساعت

24 HOURS

hammihanmedia@gmail.com

@Hammihanonline

• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کریماسچی
• مشاوران: عباس‌عبدی و احمدزیدآبادی
• سردبیر: محمدجوادروح • معاون سردبیر: مهرداد خدیر
• دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد) • آرمین منتظری (دیپلماسی و بین‌الملل)
• علی‌ورامینی (رسانه و فرهنگ) • سمیه متقی (سیاست) • الناز محمدی (جامعه) • آرش خاموشی (عکس)
• مدیراداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری
• مدیر هنری: مهدی قربانی تبار
• هادی حیدری (طرح و کاریکاتور) • حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی

• تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰ • تحریریه: ۸۸۷۳۰۲۹۱ • آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸
• لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن • تلفن چاپخانه: ۰۲۱۴۶۸۲۱۱۱۴ • توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۹۱۳۰۴۱۴۲

گر فتن گریمان تاسیان

پخش آخرین ساخته تینا پاکروان

در پی انتقاد برخی جریان‌ات و رسانه‌ها، توسط قوه قضائیه متوقف شد

نگین کیانی

خبرنگار گروه فرهنگ

«تاسیان»، حال غریب، اندوه و غم‌بزرگی است که آدم‌ها در غروب از دست دادن عزیزترین‌هایشان تجربه می‌کنند. این توضیحی بود که تینا پاکروان، نویسنده و کارگردان سریال «تاسیان» در برنامه «اکنون» به گرداندگی سروش صحت در مورد معنای نام تازه‌ترین اثرش گفت. بی‌آن‌که بداند گروه سازنده سریال «تاسیان»، در پی توقیف این اثر، خود دچار تاسیان خواهد شد.

سایه سنگین توقیف پیش از انتشار نخستین قسمت «تاسیان» بر سر گروه سازنده و پلتفرم پخش‌کننده سریال «تاسیان»، افتاد. زمانی که محمدجواد شکوری‌مقدم، مدیرعامل فیلم‌مو با انتشار توتیتی در شبکه اجتماعی ایکس از دریافت نامه‌ای عجیب خبر داد. نامه‌ای ارسال شده از سوی ساترا (سازمان تنظیم مقررات رسانه‌های صوت و تصویر فراگیر در فضای مجازی) در تاریخ چهاردهم بهمن‌ماه که در آن «وضعیت صیانت» تینا پاکروان نامشخص اعلام شده بود. در ادامه این نامه آمده بود، تا «حصول نتیجه استعلام صیانت»، امکان بررسی «تاسیان» در جلسه شورای انتشار، همچنین صادر کردن برگه بازبینی (اعلام اصلاحات) و صدور نامه تبلیغات شهری وجود ندارد.

اگر چه در این نامه مشخص نشده بود که منظور از «وضعیت صیانت کارگردان» چیست و به چه دلیل این وضعیت نامشخص است، اما نخستین قسمت «تاسیان» جمعه ۱۹ بهمن‌ماه منتشر شد. سریالی با بازی بازیگرانی چون هوتن شکیبا (در نقش امیر یوسفی‌نیا)، بابک حمیدیان (در نقش جمشید نجات)، مهسا حجازی (در نقش شیرین نجات)، پانته‌آ پناهی‌ها (در نقش هما نجات)، نازنین بیانی (در نقش مریم سامان) و... که قرار بود داستانی عاشقانه را در مهرماه ۱۳۵۶ روایت کنند. انتشار قسمت‌های دوم و سوم «تاسیان» اما، انتقاداتی را که با انتشار قسمت نخست این سریال از سوی برخی جریان‌ات و رسانه‌ها آغاز شده بود، شدت بخشید. انتقاداتی که از جمله آن‌ها می‌توان به «مصرف مشروبات الکلی»، «تطهیر و سفیدشویی ساواک»، «خوش‌رونگ لعاب نشان دادن روزگار در دوران پیش از انقلاب»، «تحریف تاریخ» و... اشاره کرد. این انتقادات سرانجام گروه سازنده «تاسیان» را در برابر قوه قضائیه قرار داد.

دهمین اثری که طعم توقیف را چشید

«تاسیان»، نخستین اثر منتشرشده در پلتفرم‌های شبکه نمایش خانگی نیست که هم‌نشین توقیف می‌شود و باتوجه به وضعیت موجود ممیزی، احتمالاً آخرین اثر نیز نخواهد بود. ساترا چندی پیش در دو اقدام پیاپی خواستار توقف انتشار برنامه «اکنون» و پخش گزارش‌های عادل فردوسی‌پور شد. سریال‌های «غربت»، «شبکه مخفی زنان»، «روزی روزگاری مریخ»، «جبران»، «زخم کاری»، «می‌خواهم زنده بمانم»، «قورباغه»، «ممنوعه» و «عاشقانه» نیز دیگر آثاری بودند که به‌شکل موقت طعم توقیف را چشیدند.

در این میان توقیف سریال «تاسیان» که نویسنده و کارگردانش در سه قسمت نخست آن به ساختن زمینه‌ای برای شکل‌گیری داستانی عاشقانه میان امیر با بازی هوتن شکیبا و شیرین با بازی مهسا حجازی پرداخته است، با اعتراض بسیاری از اهالی فرهنگ‌هنر مواجه شد. از جمله این معترضان مسعود فراستی

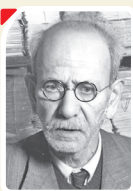
بودند که در ویدئویی با عنوان «تیزر نقد

• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کریماسچی
• مشاوران: عباس‌عبدی و احمدزیدآبادی
• سردبیر: محمدجوادروح • معاون سردبیر: مهرداد خدیر
• دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد) • آرمین منتظری (دیپلماسی و بین‌الملل)
• علی‌ورامینی (رسانه و فرهنگ) • سمیه متقی (سیاست) • الناز محمدی (جامعه) • آرش خاموشی (عکس)
• مدیراداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری
• مدیر هنری: مهدی قربانی تبار
• هادی حیدری (طرح و کاریکاتور) • حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی

• تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰ • تحریریه: ۸۸۷۳۰۲۹۱ • آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸
• لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن • تلفن چاپخانه: ۰۲۱۴۶۸۲۱۱۱۴ • توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۹۱۳۰۴۱۴۲

چهره

پدر واژه‌نامه معاصر ایران

او در سال ۱۲۵۷ خورشیدی در محله سنگلج تهران متولد شد. پدرش خان‌بابا خان از ملاکان متوسط قزوین بود که قبل از تولد علی‌اکبر دهخدا از قزوین به تهران آمد. در سال ۱۲۷۸ وقتی مدرسه علوم سیاسی باز شد، علی‌اکبر در آنجا مشغول تحصیل شد. بعد از اتمام دوره تحصیل‌اش، به خدمت

وزارت امور خارجه درآمد و به‌عنوان منشی سفیر به کشورهای بالکان رفت و بیش از دو سال در شهر وین ماند و همان‌جا با زبان فرانسه و دانش‌های جدید آشنا شد. درنهایت در سال ۱۲۸۴ همزمان با آغاز مشروطیت، به ایران برگشت و در جنبش مشروطه نقشی مهم ایفا کرد. در همین زمان در روزنامه «صوراسرافیل» مشغول به‌کار شد و مقالات چرند و پرند که در آنجا می‌نوشت، شهرت یافت و مکتب جدیدی را در روزنامه‌نگاری ایران و نشر فارسی معاصر پدید آورد. یکی از مهم‌ترین آثار او لغت‌نامه دهخداست؛ کاری سنگین که به‌خاطرش زیر خوراه‌ها بدهی رفت. «امثال و حکم»، «چرند و پرند» و تصحیح دیوان بسیاری از شاعران از جمله آثار به‌جامانده از پدر واژه‌نامه معاصر ایران است. علی‌اکبر دهخدا هفتم اسفندماه ۱۳۳۴ درگذشت.

کتابخانه

نامه‌هایی درباره سیاست و تاریخ

مهم‌ترین نوشته‌های آنتونیو گرامشی، متفکر ایتالیایی، مجموعه‌ای است که به «دفترهای زندان» مشهور است. او در عمر کوتاهش برای آزادی و برابری مردمش بی‌وقفه مبارزه کرد و سال‌ها شکنجه و زندان را متحمل شد و در زمان زندانش آثاری ارزنده خلق کرد و میراثی فرهنگی از خود به‌جای گذاشت که به تحولی اساسی در تفکر مارکسیستی قرن بیستم انجامید. گرامشی در دفتر پنجم «دفترهای زندان» که به‌تازگی توسط نشر چرخ (زیرمجموعه چشمه) با ترجمه علی‌اکبر معصومی‌بیگی منتشر شده، درباره‌ی مهم‌ترین مسائل مربوط به سیاست، فلسفه، تاریخ فکری و اجتماعی، هنر و ادبیات عصر خود به بحث پرداخته است. یادداشت‌ها و جستارهایی درباره‌ی ماکیاولی و شهریار، کارکرد و نقش‌ویژه‌ی شهریار و شه‌یار نوین در عصر کنونی در هیئت حزب سیاسی، رستاخیز استقلال طلبی مردم ایتالیا، ادبیات و حیات ملی، ماتریالیسم تاریخی و فلسفه‌ی بندتو کروچه، طبقه‌ی متوسط، ادبیات‌توده‌ای خلقی در برابر ادبیات رسمی و سرانجام مبحث جهان‌وطنی و روشنفکران ایتالیا و علل عقب‌ماندگی ادبیات ایتالیا از جمله موضوعات این مجلد است.

دفترهای زندان

نویسنده:

آنتونیو گرامشی

مترجم:

علی‌اکبر

معصومی‌بیگی

انتشارات: چرخ

تاریخ

اولین انتخابات شوراهای شهر و روستا

پس از پیروزی انقلاب ۵۷، امام خمینی (ره) در نهم اردیبهشت‌ماه سال ۱۳۵۸، با صدور فرمانی به شورای انقلاب بر تشکیل شوراهای اسلامی و تهیه آیین‌نامه اجرایی آن تأکید کردند. در ادامه این تأکید بر نقش مردم در اداره امور کشور،

اصول ۱۰۵، ۱۰۴، ۱۰۳، ۱۰۲، ۱۰۱، ۷۶ و ۱۰۶ قانون اساسی به شوراهای اسلامی اختصاص پیدا کرد. بااین‌همه وقوع جنگ تحمیلی امکان تحقق شوراهای اسلامی را به‌نحوی که در قانون اساسی پیش‌بینی شده بود، فراهم نکرد. به همین سبب چندسال پس از پایان جنگ تحمیلی، قانون تشکیل وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران در تاریخ ۱۳۷۵/۳/۱ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسید و انتخابات اولین دوره شوراهای اسلامی شهر و روستا در ایران، در روز هفتم اسفندماه ۱۳۷۷ برگزار شد. در این انتخابات مردم حدود ۲۰۰ هزارنفر از اعضای اصلی و علی‌البدل شوراهارا در سراسر کشور، در بیش از ۴۰ هزار حوزه انتخاباتی برگزیدند. مجموع مشارکت مردم نزدیک به ۲۴ میلیون نفر (۶۴ درصد) بود و بدین‌ترتیب شوراهای اسلامی از ۹ اردیبهشت‌ماه سال ۱۳۷۸، کار خود را آغاز کردند.

سریال باشند.